

دشت گل ممدی، میون آنا کارخینه آبیومه قدیمی هزار نا شاخه گل ممدی ره ظرف (قوطی) لاکي دله ایگننه و جفت هم چینه. هر روز گلا ره عوض کنه تا ونه گل برگا اصلا پلاس ناوه و همچون غونجه‌های درحال شکوفتن و باز بین هستنه. آنا حالته موعلق بوجود انه. آنا چاک میون بی حالی و شکوفتن، و میون دین و وا بین. روشده گیاه اماره دعوت کنده تا مراحل و تغییرات ره بوینیم. روشده گیاه به صورت ظاهری تغییرات ره نشون دنه. آنا رابطه میون روشده گیاه با ونه شاخه و گلو و خار با زندگی اما مردم جامعه وجود دارنه، اینجا رابطه چی هسه؟

به آدما به تا چینش چندلایه و دیدی عمیق به جامعه‌های متخلف هسه: هدبه‌ای از سمت دل به مردمی هسه که زمان تحولات ره پشت سر ایگنه. توجه به اونا تشکر از دلیری و تشویق اونا به زبون گلا قسمت خاصی از این چینش به دست هنرمند مایکل سیلستورفر هسه که از مهم‌ترین و خاص‌ترین مجسمه‌سازهای آلمانی شه نسل حساب انه. اینتا هنرمند شه آثار دله قدرت خیال و مادی بین و موقتی بین اشیاء و رابطه اونا ره شه آثار دله نمایش هدا. وه ویژگی‌هایی که بایمی ره به مجسمه‌های زنده منتقل ها کرده، یعنی تومبی باویم وه علاوه بر شکل‌های مختلف دنیا، شه زندگی شاعرونه ره هم شه آثار دله نشون هدا.

سیلستورفر در چینش در خطاب به آدما، اشاره‌ای کچیک به یوزف بويس هنرمند آلمانی کنده که ونه ایده در مورد «مجسمه اجتماعی» آدما ره در همون مرکز تغییرات اجتماعی قرار هدا. بويس در داکيومنتا ۵ سال ۱۹۷۲ در کاسل نمایش شراکتی ره در تمام وقت نمایشگاه ۱۰۰ روزه به نمایش بشته. وه این نمایشگاه دله نظریاتی ره درباره چگونگی تغییر جامعه از راه خلاقیت ره با بازدیدکننده‌ها مطرح ها کرده. اینتا نمایش کاسل میز رو اجرا بیه، آنا گلدون شیشه‌ای با آنا شاخه گل ممدی دیه که هر روز عوض بیه. بعدن‌ها اینجه به آنا اثر هنری با نوسخه‌های زیاد تبدیل بیه.

سیلستورفر این نظریه ره کسب ها کرده و همه‌جا رواج هدا. وه به‌طور مکرر و پی در پی ارتباط با بیننده ره تا سر مرز انرژی اجتماعی پرورش هدا. پشت هر شاخه گل ممدی روشدی وجود دارنه که نتوندی وره متوقف هاکنی. روشدی که قبلنا به وجود بیئمو یا هنوز بختنه و این روشد در وجود هر آدمی دره. نظر این هسه که موشخصات چه اشکار و چه پنهن تغییراتی ره به وجود ایارنه. به تعبیر شاعر آبرونی زبون، علی عبداللهی ونه شعر (تا انتها) از سال ۲۰۰۷: هر رویا و تخیلی به جایی دیگه ختم بوئه. آدما تونه اینتا امر دله شرکت هاکنن. از وشون دعوت بوئه تا در بحث بی صدا و آروم این مجموعه، شه روابط ره برقرار هاکنن. یا گل‌های ممدی بیشتری بیارن و به بقیه ی گلا اضافه هاکنن. به این روال، "به آدما" به مرور زمان به نماد تغییر و تحول تبدیل بوئه و درعین حال بوی خوب و خوبی تراوش بوئه.

- فرانک اشتاین هوفر، ۲ مه ۲۰۲۳